

HAL EHWAL TANAH AIR

PERIKATAN DENGAN YANG MAHA MULIA SULTAN JOHOR

Pihak perikatan di dalam Majlis Mesyuarat Negeri Johor telah membawa suatu *motion* menuntut supaya segala ucapan Sultan Johor di majlis-majlis am yang mengenai siasah hendaklah terlebih dahulu disemak oleh Menteri Besar Johor. *Motion* Perikatan itu telah dipersetujukan dengan suara yang terbanyak oleh ahli-ahli majlis itu. Motion ini dibawa tidak lain sebabnya ialah setelah Sultan, di dalam ucapan jubli intannya, telah mengeluarkan suatu titah yang dipandangan zahir inti kemerdekaan tetapi hakikatnya jika dihalusi adalah beliau khuatir jika kemerdekaan didapat, orang-orang Melayu bangsanya, hanya jadi anak tangga untuk meningkat kepada kemerdekaan itu atau pun keadaannya akan bertukar tuan kepada keadaan yang bertambah susah atau penderitaan yang lebih hebat daripada masa Jepun yang lalu.

Kerana ucapan itu maka dengan serta-merta Tengku Abdul Rahman telah mengisyiharkan pemboikotan majlis jamuan Sultan dan langkah itu telah membawa suatu perkara yang dipandang oleh sebahagian pihak pihak terlampau gelojoh – tidak bijaksana, setelah hal itu siap maka pihak Perikatan di Johor telah pula membawa pula masalah itu – dan sekali lagi orang-orang di Johor memandang bahawa langkah-langkah itu lebih gelojoh lagi terutamanya di dalam masa Perikatan sedang hendak menghantarkan rombongan merdekanya ke London yang dikatakan adalah membawa kebulatan suara di antara rakyat dan Raja-rajanya.

Langkah yang demikian, melihat kepada keadaan-keadaan yang ada sekarang adalah tidak membawa kesan kerana menurut undang-undang Sultan masih berkuasa, dan ada mempunyai kuasa untuk menolak segala keputusan majlis mesyuarat itu. Akhbar Straits Times 15 Disember 1955 di dalam rencana

pengarangnya di antara lain-lain menyatakan:

“Di negeri-negeri Melayu kedaulatan itu terletak kepada raja-raja dan kedua-dua *settlement* British kepada Queen. “Kerajaan Pusat yang kuat” yang telah ditubuhkan oleh Perjanjian Federation tidak mengambil kedaulatan itu daripada tangan raja-raja. Sebaliknya perkara mengawal hak, kuasa dan martabat raja-raja itu telah dijadikan satu tanggungan khas Pesuruhjaya Tinggi. Tiada satu pun rang undang-undang *Federation* yang boleh menjadi undang-undang sehingga telah dipersetui oleh Raja-raja. Tiap-tiap seorang daripada Raja-raja itu telah mengaku hendak memerintah negerinya menurut perlembagaan yang bertulis yang berselari dengan syarat-syarat Perjanjian *Federation*, tetapi perlembagaan-perlembagaan negeri-negeri itu tidaklah menjadikan sultan-sultan itu pemerintah-pemerintah yang berlembaga menurut makna yang biasa. Sultan tidak mesti menerima nasihat Majlis Mesyuarat Kerajaan”.

Akhbar, Utusan Melayu pula lain pendapatnya *motion* yang dibawa itu, menurut pendapatnya ialah suatu perkara yang mustahak supaya dapat dahulu disemak ucapan-ucapan itu dan kesan-kesannya kepada rakyat. Yang demikian menurut pendapatnya adalah suatu perkara yang patut diterima dan baik tujuannya. Demikian kesimpulannya yang dapat diperhatikan.

Sebahagian besar orang-orang di Johor, yang di luar daripada UMNO dan yang tahu keadaan-keadaan di Johor memandang adalah seperkara yang bijak sekiranya perkara itu didiamkan sahaja – yakni jangan dibawa *motion* ke dalam Majlis Mesyuarat itu kerana yang demikian belum lagi masanya. Sesuatu perkara yang belum tiba masanya itu kalau dibawa maka kesannya bukan sahaja menerbitkan sesuatu yang kurang baik dan boleh membawa perpecahan tetapi juga membawa hal-hal yang tidak digemari.

Sultan, walau bagaimanapun, mengikut pendapat ini masih berkuasa – ia boleh membatalkan sesuatu keputusan yang diambil dan ia tidak terikat mesti mengikut keputusan-keputusan yang diambil oleh jawatankuasa kerjanya. Sekiranya ada tujuan hendak mengambil kedaulatan Raja-raja itu maka terlebih dahulu mestilah mengambil langkah meminda atau mengubah undang-undang yang ada, sama ada undang-undang tubuh atau undang-undang lain yang berkenaan dengannya.

Sebahagian lain pula, menurut akhbar Straits Times berpendapat bahawa langkah itu tidak patut dibuat kerana undang-undang di Johor itu memandang sultan sekarang sebagai “bapa” yang dikasihi dan yang telah berjasa kepada negeri dan kerajaan Johor.

Apakah Sultan Johor mendiamkan dirinya sahaja dalam perkara ini? Baginda sesudah kejadian ini, telah membentangkan sepucuk suratnya kepada Sir Donald McGillavry menyatakan bahawa beliau masih mahu nasihat British untuk

mendirikan negerinya - iaitu sebagai simbolik daripada tujuan-tujuan hendak menjatuhkan British Residence dari satu-satu daerah di negeri-negeri Melayu. Baginda dikatakan berkata:

“Saya tidak peduli apa kata Raja-raja lain tetapi sepanjang yang berkenaan Johor dan diri saya, saya mestilah mempunyai seseorang penasihat British, jika tidak kerja tidak boleh dijalankan dengan licin”.

Ia telah menunjukkan bahawa dari masa kecilnya lagi lepas ayahandanya mangkat selalu mendapat bantuan seseorang penasihat British. Disebutnya nama penasihat-penasihat itu dan bagaimana mereka itu telah memberi bantuan kepadanya kerana menggalakkan kemajuan Johor.

“Apakah orang-orang yang baru ini tahu? Pernahkah mereka bekerja bagi kerajaan sebagaimana saya?”

“Manakala saya memerintah, Johor tiada mempunyai barang satu sen pun dalam *treasury* dan tidak berupaya hendak membayar gaji kakitangan kerajaan.”

“Saya telah bekerja dengan pegawai-pegawai Eropah itu, dari masa ke semasa, sehingga Johor menjaya sebuah daripada negeri-negeri yang kaya sekali di Tanah Melayu dan tiada mempunyai hutang” kata sultan lagi.

Sultan telah memberitahu Sir Donald bahawa semenjak Johor masuk Persekutuan kemegahan negeri itu telah hilang.

“Pada fikiran saya kedudukan Johor lebih baik dalam masa tiga setengah tahun pendudukan Jepun daripada yang ada sekarang ini.”

“Saya suka jika Johor dapat keluar dari *Federation* sekarang dan menjaga halnya sendiri seperti dahulu di bawah perlindungan British”.

Jasa Sultan kepada tanah Johor itu sebenarnya tidak dapat dinafikan oleh penduduk-penduduk Johor – sebagai seseorang yang berjasa, kepada orang-orang yang telah pernah berkhidmat

kepadanya tidaklah molek ditegur dengan suatu cara yang kasar, seperti pemboikotan dan mengadakan suatu *motion* seperti itu kerana sekalipun itu tidak berjejas pada masa sekarang tetapi membawa kesan seolah-olah kita melupakan jasa-jasa baginda yang besar dan berbukti itu.

Sebahagian pihak yang berkecuali di dalam perkara ini berpendapat bahawa pembawa *motion* itu harus memikirkan perkataan-perkataan Sultan itu hanya pada zahir perkataan sahaja – tidak kepada tujuan yang lebih dalam. Di dalam kata-kata Sultan itu nampak benar bahawa Sultan berasa sangat-sangat khuatir, melihat kepada keadaan-keadaan yang ada, bahawa apabila kelak kemerdekaan didapat apakah orang-orang Melayu atau penduduknya akan mendapat kesenangan atau sebaliknya. “Siapa yang tidak mahu merdeka” titah baginda. “Hamba abdi pun mahu merdeka”. Tetapi, kata pendapat ini, kemerdekaan itu bagi Sultan ada tapinya, melihat kepada keadaan-keadaan, ditakuti Melayu hanya jadi tangga loncatan sahaja – kedudukan Melayu tidak terkawal dan terjamin pun sekiranya merdeka kelak. Yang berkuasa sudah tentu bangsa lain. Maka tujuan Sultan harus lebih dahulu bersiap sedia – mempunyai jaminan yang tertentu, kesejahteraan dan kedudukannya terjamin.

Yang demikian lebih-lebih zahir lagi apabila Sultan telah menyatakan dengan terang perasaan tidak puas hatinya atas kemunduran negerinya setelah termasuk di dalam ikatan *Federation* sehingga baginda menghendaki biarlah Johor berperintahan sendiri seperti dahulu kerana semacam dahulu itu lebih nampak kemajuannya. Apakah gunanya kalau manfaat tidak didapat?

Di dalam perkara ini, kita hanya dapat memberikan satu peringatan yang mustahak diperhati oleh pihak Perikatan.

Nampaknya tiap-tiap tempat itu menjalankan langkah-langkahnya bersendirii-sendiri, sedang akibat-akibat yang harus terbit daripada sesuatu langkah bersendirii itu membawa kesan pula kepada dasar-dasar bersama. Oleh yang demikian, supaya tidak terjadi perkara-perkara yang tidak digemari sepatutnya Perikatan mengadakan suatu badan yang menghalusi dasar-dasar yang akan dikemukakan di daerah-daerah itu terlebih dahulu sebelum dibawa ke Majlis-majlis Mesyuarat supaya kelak tidak merugikan perjuangan kerana walau bagaimana dijawab dinafikan namun langkah-langkah yang dibawa di Johor itu telah menerbitkan perkara yang bukan sahaja tidak menyenangkan pihak lain, pengikut sultan tetapi juga pengikut Perikatan sendiri, khususnya pencinta-pencinta UMNO yang telah memberi tenaga dan khidmatnya yang besar kepada pembangunan UMNO sendiri.

DARI SEBULAN KE SEBULAN

– sambungan dari muka 7

bahawa Presiden Sukarno di dalam ucapannya di beberapa tempat di Indonesia menyebut bahawa beliau menganjurkan suatu kerjasama di antara kaum agama, kaum nasionalis dan kaum komunis untuk membentuk “persatuan yang revolusioner untuk menyelesaikan revolusi kebangsaan”. Kerana anjuran yang serupa itu maka D. N. Adet Setiausaha Agung Parti Komunis Indonesia menyebut kerjasama Presiden Sukarno lalu mencalonkan Presiden supaya dipilih di dalam perhimpunan perlembagaan yang sedang berjalan sekarang ini.

Berita itu hanya setakat itu sahaja yang disiarkan oleh Harian itu tetapi bagaimana pandangan-pandangan orang Islam tentang anjuran Presiden supaya bekerjasama